

Vstajenje Jezusa Kristusa

Krščańsko-teozofski spis št. 21a

Od Jezusa po nareku prejel Franz Schumi 1907

Razjasnitev nasprotujoćih si hipotez ućenjakov in boŹanske resnice v Svetem pismu.

Prevedel Renato Grobelnik

Vsebina

Uvod

1. Leto 33
2. Prerokba o vstajenju tretji dan
3. Nasprotovanja ućenjakov Jezusovemu vstajenju
4. O napaćnih, obtoŹujoćih samo-zablodah
5. Savlovo spreobrnjenje pred Damaskom
6. Zakljućek

Uvod

Moji dragi otroci!

Ćas odloćitve med Menoj, Kristusom, Gospodom svetov, in Mojimi nasprotniki se bliŹa, zato je ćas, da izrećem svojo Besedo in osvetlim sovraŹnike resnice kot take, da bo svet izvedel, v kaj naj verjame in v kaj ne. Moje vstajenje je vrhunec verske svetovne zgodovine, dogodek, ki ga sovraŹniki svetlobe skuŹajo zatemniti, celo popolnoma izkoreniniti, da bi tako omamili in ubili svojo vest, da ne v Źivljenju bi već imela oćitkov proti BoŹjim zapovedim. Ali so jim te temne dejavnosti duha uspele, bomo preverili v nadaljevanju, ker mora v vpraŹanju Mojega vstajenja zasijati luć: če se je vstajenje resnićno zgodilo, je Kristusova vera boŹanska, če ne, pa je vaŹa vera filozofsko-versko ćloveŹsko delo in ne tisto, kar dejansko je. Sedaj pa k stvari.

1. Leto 33

1 Ura je bila 3. zjutraj, (nedelja) 27. marca leta 33, in to je bil delovni dan, saj sem bil 25. marca, v petek, kriŹan in poloŹen v grob. 26. marca je bil judovski praznik Pasha,

v spomin na izhod iz egiptovsko-babilonskega suženjstva, ki se je zgodil leta 1491 pred Mojim rojstvom, 27. marca pa je bil spet običajen delovni dan. Takrat je Moj Božji Duh sestopil v tišino groba, z ognjem Svoje Svete Ljubezni objel mrtvo in poškodovano telo, ga ozdravil do znamenj ran in preobrazil v nevidno duhovno podobo.

2 To se je zgodilo z močnim ognjem, podobnim električni svetlobi, in to intenzivno in slepeče svetlobo je videlo pet rimskih vojakov, ki so stražili grob. To jih je zelo prestrašilo in v divjem begu pred strahom so pobegnili v mesto k Pilatu in duhovnikom, da bi jim prinesli novico o Mojem vstajenju.

3 Po preobrazbi Mojega mesenega telesa z ognjem božanske ljubezni v Duhu, to ni bilo več vidno mesenim očem, razen če sem ljudem odprl duhovne oči. Moje vstajenje je krona mojega nauka, kajti če ne bi vstal, se nauk nikoli ne bi dvignil do takšne vzvišenosti, kot se je, saj je bil njegov učitelj in razširjevalec sam Bog, pred katerim se je morala umakniti moč pekla in smrti. Vstal sem kot zmagovalec nad peklom in smrtjo, kot zmagovalec nad obema. Nad Menoj je želo smrti izgubilo vso moč in oblast, in kot tak sem se ponovno pojavil med svojimi ljubljenimi in dragimi. S tem je bila božanskost Mojega nauka zapečaten, kajti kot zmagovalec nad smrtjo sem prinesel dokaz Svoje božanskosti in božanskega poslanstva.

2. Prerokba o vstajenju tretji dan

1 Preroki so sicer vnaprej oznanjali o Moji Božji naravi, da, prerok David pravi v Psalmu 16,10 (»Da, Moje duše ne boš izročil Šeolu kot plen, niti ne boš dopustil, da bi te tvoj zvesti spustil v grob«), da Jaz, Božji ljubljene (duša kot Božja modrost skupaj z Mojim zemeljskim mesenim telesom), ne bom videl razpadanja. Vendar pa sem bil glavni prerok o Mojem vstajenju na tretji dan po smrti ob različnih priložnostih prav Jaz sam, in sicer:

2 Pri Mateju (Mt 12,40) sem Jaz rekel: »Kakor je bil [Jona](#) tri dni in tri noči v trebuhu Leviatana, tako bo Sin človekov tri dni in tri noči v zemlji«.

Po Marku ([Mr 8,21](#)) in Luku ([Lk 9,22](#) in [13,31-33](#) in [24,26](#)) sem Jaz rekel: »Sin človekov mora še veliko trpeti in bo zavržen od starešin, velikih duhovnikov in pismoukov. Ubit bo, a tretji dan bo vstal«.

Po Janezu ([Jn 2,13-22](#)) sem Judom na njihovo prošnjo, naj dam znamenje svojega božanskega poslanstva, Jaz rekel: »Porušite ta tempelj, in tretji dan ga bom postavil!« Ko sem Jaz potem tretji dan vstal iz groba, so učenci razumeli, da sem Svoje telo imenoval Božji Tempelj in tako govoril o Svojem vstajenju.

3 Vendar pa Moji učenci prej nikoli niso razumeli Mojih Besed in si tudi nikoli niso

mogli predstavljati, da bi se Jaz, pred katerim se je moralo vse pokloniti, Jaz, ki sem z božansko vsemogočnostjo vladal nad življenjem in smrtjo ter nad naravnimi elementi, pustil, da Me tempeljski duhovniki pribijejo na križ in umorijo. Zato jim je bilo Moje trpljenje, Moja smrt na križu in Moje vstajenje popolnoma tuje in nepričakovano, čeprav sem o tem vnaprej oznanil.

4 Ko je minila sobota, je vstalo sedem žensk, ki so bile prisotne tudi pri križanju, in sicer: [Marija iz Magdale](#) (*Magdalena*), nato Marija, Moja biološka mati, Saloma, sestra Marijine babice iz Betlehema, sestri Marija in Marta iz Betanije, Johana, žena Huse, Herodovega upravitelja, in Marija, imenovana Mlajša, sorodnica Jožefa, ki je prišla z Marijo in Salomo iz Nazareta v Jeruzalem na velikonočne praznike, vse so skupaj ob 4. uri zjutraj odšle k grobu z dišavami, ki so jih že v petek kupile; bilo je takrat, ko se je kmalu zatem z vzhajajočim soncem napovedalo jutro.

5 Na poti so ženske med seboj govorile: »Kdo nam bo pa odvalil kamen od vhoda v grobnico?« Ko so pogledale, so videle, da je bil kamen že odvaljen, čeprav je bil zelo velik. Ko so vstopile v grobnico, so videle mladeniča v beli, dolgi obleki, ki je sedel na desni strani, in se zelo prestrašile. On pa jim je rekel: »Ne bojte se! Iščete Jezusa iz Nazareta, križanega; vstal je in ga ni tukaj. Poglejte mesto, kjer je ležal. Pojdite pa in povejte njegovim učencem, da je vstal«. Nato so zapustile grob in odhitele, ker jih je obšel strah in trepet, in nihče ni slišal od njih niti besede, tako so se prestrašile ([Mr 16,3-8](#)).

6 Janez 20,18 - Marija Magdalena pa je tekla k Petru in Janezu in jima povedala, kaj so doživele; in oba učenca sta zdaj tekla k grobu, da bi se prepričala o tem, kar sta slišala.

3. Nasprotovanja učenjakov Jezusovemu vstajenju

1 Prvi nasprotnik Mojega vstajenja je bil poganski [Celsius](#) (1*) v 2. stoletju. Bil je najzgodnejši znanstveni nasprotnik krščanstva, njegov najduhovitejši, a tudi najbolj strupeni nasprotnik, in tisto, kar je očital krščanstvu, so storili tudi njegovi sodobni nasledniki, katerih hipoteze so tukaj razjasnjene v treh poskusih razlage Mojega vstajenja. Kristusova navidezna smrt.

3/1 - Kristusova »navidezna smrt«

2 Prvi poskus, da bi Moje vstajenje od mrtvih razložili kot prevaro, je bila postavitev hipoteze: Jezus je bil le navidezno mrtev!

3 Toda ta hipoteza je bila povsem napačno postavljena, kajti zaradi krvavega bičanja, trnove krone in dolgih predhodnih mučenj sem bil telesno že tako izčrpan, da

nisem mogel več sam nositi križa, ampak je Zame to storil Simon iz Cirene, in kljub temu sem trikrat padel na tla, preden sem prišel na hrib Golgota. Ko so Mi strgali oblačila z ran (z strjeno krvjo) in Me nato križali, je iz Mojega telesa iztekla zadnja kaplja krvi; nato je prišel rimski vojak Petronius, Mi s kopjem prebodel srce in tako končal vsako življenje in dihanje v Mojem človeškem telesu.

4 Brez krvi v telesu in s prebodenim srcem pa še noben človek ni živel, noben ni bil v navidezni smrti in noben ni iz lastne moči in sile vstal iz groba smrti. Tako so se nasprotniki Moje osebe zelo slabo posvetovali s svojim razumom, ko so postavili navidezno smrt nasproti Moji dejanski telesni smrti, saj se ta hipoteza razkriva kot miselna slabost in groba neumnost Mojih nasprotnikov.

5 Celo Moj nasprotnik, nevernik [dr. Strauss](#) (2*), je izpodbil nesmiselno hipotezo o navidezni smrti Kristusa. Rekel je: »Nekdo, ki se je napol mrtev izvlekel iz groba, se plazil naokrog, potreboval zdravniško oskrbo, obveze, počitek in moč, je na koncu vendarle podlegel trpljenju, ni mogel na učence narediti vtisa zmagovalca nad smrtjo in grobom, vladarja življenja, ki je bil temelj njihovega kasnejšega (*močnega*) nastopa.« ([glej tudi Dr Strauss](#))

3/2 - O samo-zavajanju ali domnevni zavestni laži učencev

6 Drugi poskus razlage je prišel od [Reimarus](#) (3*), ki je v Mojem vstajenju videl prevaro. Menil je: »Sporočilo o vstajenju temelji bodisi na samo-zavajanju bodisi na zavestni laži učencev.« – To zadnjo, a najbolj jedrnato razlago je izbral Reimarus, avtor tako imenovanih [Wolfenbüttelskih fragmentov](#), ki jih je izdal Lessing. Vendar pa v tej razlagi, ki jo je Reimarus hotel utemeljiti s tem, da so učenci ukradli Moje truplo in hoteli z izmišljeno lažjo dokazati Njegovo vstajenje, niso našli verodostojne podpore in so kmalu začutili, da vera, ki sem jo pridigal, ker se je tako hitro razširila, svoj izvor verjetno dolguje čudežu, ne pa laži.

7 Celo nevernik dr. Straus, ki je v 19. stoletju zapisal svoje nasprotovanje krščanskim resnicam, pravi: »Ta sum Reimarus je že ovrгла pripomba cerkvenega pisca Origena, da izmišljena laž nikakor ne bi mogla navdušiti učencev za tako vztrajno oznanjevanje Jezusovega vstajenja navkljub največjim nevarnostim. Preobrat od najgloblje potrtosti, brezupa (ter strahu in trepetanja učencev pred farizeji) ob Jezusovi smrti, do vere in navdušenja, s katerim so ga naslednji dan, na binkošti, razglasili za Mesija, se nikakor ne bi dalo razložiti, če se v tem času ne bi zgodilo nekaj povsem izjemnega, in sicer nekaj, kar jih je prepričalo o vstajenju križanega Jezusa.« - In to se je dejansko zgodilo na binkošti v tako velikem obsegu, da je pri učencih izginil vsak strah pred farizeji.

3/3 - Domnevno samo-zavajanje učencev

8 Tretja razlaga je naslednja: »Učenci so se sami zavajali zaradi velikih dogodkov, ki so se odvijali, ko so hodili z Menoj. V Meni so videli in prepoznali pričakovanega Mesija, in to samo-zavajanje jih je zapeljalo, da so vsa poročila prerokov navezali na Mene in Me s tem naredili za junaka dneva. Zaradi tega samo-zavajanja je tudi Moje vstajenje postalo vizionarska domišljija, s čimer so svoje lastne vizije povzdignili v resnico.«

9 Ta način razlage je postal prevladujoč in odločilen med kritiki Mojega vstajenja, ki so pozabili na Boga. To stališče želim podvreči razjasnitvi, da bi s tem tej znanstveni hipotezi odvzel njeno podlago. Raziskali bomo, kako nastajajo vizije domišljije in ali so v tem primeru upravičene do besede. - Stvar je naslednja:

3/4 - O domnevni fantaziji ali domišljijских predstavah?

10 Človek lahko doživi vizije lastne domišljije le takrat, ko v neko stvar verjame tako trdno, da je popolnoma prepričan, da je resnično takšna, kot si jo predstavlja. Takšne vizije se lahko v redkih primerih pojavijo v budnem stanju in se imenujejo vizije lastne domišljije ali lastnega prepričanja, v katerega trdno verjameš; vizije lastne domišljije se lahko z večjo gotovostjo pojavijo v sanjah med spanjem, vendar so takšni odsevi lastne domišljije redki, v budnem stanju pa se pojavljajo še redkeje.

11 Vendar pa pri apostolih nikjer v Svetem pismu ne moremo opaziti takšne samoprepare, nasprotno, bili so prestrašeni, bežali so in se skrivali pred farizeji. Vprašajmo se: kakšno vizionarsko samoprevaro je imel trdno verujoči Peter? Morda to, da Me je trikrat zatajil na Kaifovem dvorišču!? To je vendar neizmerno nasprotje vizionarski samoprevari! In drugi so bili še bolj prestrašeni kot Peter, zato ta celoten tretji poskus razlage pade v vodo in se razblini v nič.

12 Res je, da je Janez v petek prišel pod križ, vendar šele takrat, ko je od Nikodema dobil zagotovilo, da se nikomur ne bo nič zgodilo; in tako je pod križem stalo 7 žensk, učenec Janez, Lazar iz Betanije in Jožef iz Arimateje. Zato ni nikjer niti sledu o samoprevari učencev. Ko so se pojavili na binkošti, pa je o tem vedel ves Jeruzalem, in ne zaradi njihovega pridiganja, ampak zaradi velikega šumenja Svetega Duha, ki je prišel od zgoraj, se je že prvi dan dalo krstiti 3000 ljudi.

13 Odločilno je dejstvo, da so se apostoli in učenci celih 50 dni obnašali mirno in brez vsakega navdušenja za stvar, na binkošti pa, ko so prejeli krst Svetega Duha z nebes, o čemer je vedel ves Jeruzalem in se je zgrnil ter spraševal, kaj se je zgodilo. Sedaj so se brez strahu pojavili kot borci za resnico in Judom v obraz povedali,

kakšen zločin so storili proti Mesiji, in od takrat naprej se je začela njihova apostolska pot, tako kot se je leta 34, pred Damaskom, začela tudi za Pavla.

14 Pri apostolih zadržanost, pogosto tudi nevernost, pri Pavlu pa divji fanatizem proti krščanstvu, jasno in nedvoumno kažejo, da je hipoteza o vizionarski samo-prevari apostolov samo-prevara nasprotnikov Moje osebe in Mojega učenja. Oni (*nasprotniki Jezusovega vstajenja*) so tisti, ki verjamejo v svoje lastne laži in se s tem slepijo sami sebe; kajti zgodovina apostolov govori ravno nasprotno od tega, kar kritiki prikazujejo lahkovernim.

4. O napačnih, obtožujočih samo-zablodah

1 Da bi si ustvarili jasno sliko o razliki med domnevami učenjakov in resnico, preučimo dejstva na podlagi edine ustrezne in zato tudi edinega verodostojnega vira, to je Svetega pisma Nove zaveze, ki vas uči:

4/1 - Ženske niso imele halucinacij

2 Ženske niso pomislile na vstajenje; kajti poročilo po Mateju se glasi: »Vem, da iščete Jezusa, križanega. Ni ga tukaj, kajti vstal je. Pojdite domov in povejte to njegovim učencem!« ([Mt 28,5](#); [Jn 20,12](#)) Tako je eden od angelov v imenu obeh angelov rekel ženskam, ki sta bila v grobu.

3 Tukaj zagotovo ni mogoče domnevati, da bi šlo za samo-prevaro žensk; sicer Me ne bi iskale v grobu, da bi Me še dodatno balzamirale. Da bo kdo halucibiral angele pa še nihče ni slišal, saj se kaj takega sploh ne more zgoditi.

4/2 - Niti ženske, niti učenci, niso imeli samo-prevare

4 Po Janezu ([Jn 1,10](#)), kar je sam zapisal, učenci še niso vedeli z gotovostjo, da bom Jaz Jezus, dejansko vstal iz groba. Zato tudi niso imeli nobenega ugovora proti [novici Marije Magdalene](#), ko je rekla: »Odnegli so Gospoda iz groba in ne vemo, kam so ga položili.«

5 Dejstvo, da niti ženske niti učenci niso živeli v domišljiji, da bom vstal, niti da sem vstal, saj sta Janez in Peter pohitela k grobu, da bi se prepričala o odstranitvi Mojega telesa iz groba, jasno kaže, da ni bilo samoprevare niti pri ženskah niti pri učencih, saj je Janez ([Jn 2,22](#)) posebej opozarja, da so šele takrat razumeli Moje Besede o uničenju templja in njegovi ponovni postavitvi tretji dan, ko Sem vstal od mrtvih.

4/3 - Učenca na poti v Emaus

6 Ko sem se ne-prepoznan odpravil [v Emavs](#) z učencema Kleofasom in Barsabom Justom, sta mi povedala, da so angeli v grobu ženskam povedali, da sem vstal od mrtvih.

7 Ta izjava Kleofasa vam dokazuje, da učenci sploh niso bili pripravljene na Moje vstajenje, saj bi sicer zagotovo rekli: »Saj smo vedeli, da bo vstal; zato nam je bilo Njegovo vstajenje od mrtvih vesela potrditev našega pričakovanja, na katerega smo bili že pripravljene.« Vendar pa v Svetem pismu ne najdete ničesar takšnega. Kako je torej mogoče govoriti o samo-zavajanju apostolov, če ravno v Svetem pismu obstajajo nasprotni dokazi proti kakršnim koli domislicam ali halucinacijam Mojih učencev?

4/4 - Priča Tomaž

8 Največji in najbolj prepričljiv dokaz proti trditvam biblijskih kritikov, da so se apostoli nahajali v navideznem samo-zavajanju, da sem vstal od mrtvih, čeprav to ni res, vam prinaša apostol Tomaž. Ta trdna narava, da verjame le tisto, kar je dokazano in prepričljivo, ni hotela verjeti niti svojim so-učencem, čeprav so mu vsi potrdili, da so Me videli, kako stojim med njimi, govorim in jem, in da so Mi podali roke. Šele takrat, ko sem mu pokazal svoje prebodene roke in prebodeno stran, je verjel in navdušeno izrekel v polni veri: »Moj Gospod in moj Bog!« Kajti zdaj je vedel, da je nekaj takega mogoče le Bogu, nikoli pa umrljivemu človeku.

9 Iz teh dejstev jasno izhaja resnica, da kritiki v zvezi z Mojim vstajenjem nikoli niso pomislili, da jih bodo prav poročila v Svetem pismu obtožila nevednosti, obrekovanja in laži ter jih pred celim svetom označila za mračnjake; kajti prav tisto, kar so hoteli narediti iz Mojih učencev, namreč fantaziranje in neumneže z lastnimi mnenji, Sveto pismo pa to ovrže in razkriva njihov lastni značaj, kako govorijo in delujejo v nasprotju z odkrito resnico.«

5. Savlovo spreobrnjenje pred Damaskom

1 Nasprotniki zgodbe o Savlovem spreobrnjenju pred Damaskom trdijo, da je šlo za samoprevaro nekega fantazista. A prav ta trditev je v očitnem nasprotju z logičnim razmišljanjem in presojanjem.

2 Savel je bil učen farizej, ki je svojo znanstveno izobrazbo pridobil pri [Gamalielu](#), znanem tempeljskem učenjaku. Savel je bil ognjevit in vnet mlad farizej, ki ga je prevzel divji fanatizem proti kristjanom. Njegovo potovanje v Damask ni bilo iz navdušenja in zaljubljenosti v krščanstvo, ampak ravno nasprotno: »Savel je grozil Gospodovim učencem in jih pobijal.« Hotel je iztrebiti krščanstvo in proti kristjanom je

storil veliko zla, kot sam pripoveduje.

3 Ker kritiki pojasnjujejo Savlovo spreobrnjenje kot samoprevaro ali ekstazo, se moramo vprašati: Kaj je ekstaza in kako nastane? Odgovor se glasi: Ekstaza ali zamaknjenost nastane takrat, ko se človek zaradi svoje ljubezni do stvari tako daleč in tako globoko potopi v nebesno, da pozabi na vse drugo in odmre. In tisto, v kar se tako poglobi, to vidi, drugega pa ne.

4 Iz okulturnih znanosti (poglavja 7,13 in 14) iz predhodno navedenih dokazov, je razvidno, da Savel ni mogel priti v stanje dogodka, odločilnega za njegovo celotno življenje, ne zaradi lastne domišljije, še manj pa zaradi zamaknjenosti, ampak zgolj po Božji milosti.

5 Prav tisto, kar mu pripisujejo kritiki, je največje nasprotje in popolna nemožnost glede na Savlovo poslanstvo; kajti Savel, kasneje imenovan Pavel, je šel v Damask, da bi uničil kristjane, ne pa, da bi sam postal kristjan! Sporočilo iz Apostolskih del 9,1-9 in okulturna znanost uničujeta vse hipoteze nasprotnikov resnice. Nasprotniki pozabljajo dejstvo, da še nikoli nihče ni oslepel zaradi svetlobe vizije; pozabljajo tudi dejstvo, da sem Jaz, namreč isti Jezus, zaradi čigar svetlobe je Savel oslepel, poslal učenca Hananija k Savlu, da ga je z Mojo božansko zdravilno močjo ozdravil slepote (Apd 9,10-19).

6 Poleg tega pozabljajo na besede, ki sva si jih izmenjala Jaz, Kristus, in Savel pred Damaskom. V Svetem pismu je o tem zapisano naslednje: (Apostolska dela 9,1-21):

1 Medtem je Savel še naprej besnel in grozil s smrtjo Gospodovim učencem. Šel je k velikemu duhovniku 2 in si izprosil pisma za shodnice v Damasku, tako da bi lahko vsakega privrženca Poti, moškega ali žensko, vklestil in prignal v Jeruzalem.

3 Med potjo, ko se je bližal Damasku, pa ga je nenadoma obsijala luč z neba.

4 Padel je na tla in zaslišal glas, ki mu je rekel: »Savel, Savel! Zakaj me preganjaš?«

5 Rekel je: »Kdo si, Gospod?« Glas pa je odgovoril: »Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš.

6 Zdaj pa vstani in pojdi v mesto in izvedel boš, kaj moraš storiti!«

7 Možje, ki so potovali z njim, so obstali brez besed; slišali so glas, videli pa niso nikogar.

8 Savel se je dvignil s tal. Toda čeprav je odprl oči, ni nič videl. Prijeli so ga za roko in peljali v Damask.

9 Tri dni ni nič videl in ni ne jedel ne pil.

10 V Damasku je bil neki učenec z imenom Hananija. Ta je imel videnje, v katerem mu je Gospod rekel: »Hananija!« Glej, tu sem, Gospod!« je odgovoril.

11 Gospod mu je rekel: »Vstani in pojdi v ulico, ki se imenuje Ravna! V Judovi hiši poišči človeka iz Tarza, ki mu je ime Savel! Glej, ta človek moli

12 in v prikazni je videl moža z imenom Hananija, kako je vstopil in nanj položil roke, da bi spet videl.«

13 Hananija je odgovoril: »Gospod, od mnogih sem slišal o tem človeku, koliko gorja je prizadel tvojim svetim v Jeruzalemu.

14 Tudi tu ima od velikih duhovnikov pooblastilo, da lahko vkleste vse, ki kličejo tvoje ime.«

15 Gospod pa mu je rekel: »Pojdi, zakaj on je posoda, ki sem si jo izbral, da ponese moje ime pred pogane in kralje in Izraelove sinove.

16 Pokazal mu bom, koliko bo moral trpeti za moje ime.«

17 Hananija je šel in stopil v hišo. Položil je nanj roke in rekel: »Brat Savel! Gospod Jezus, ki se ti je prikazal na poti semkaj, me je poslal, da spregledaš in postaneš poln Svetega Duha.«

18 In v hipu so padle kakor luskine z njegovih oči. Spet je videl, vstal in se dal krstiti.

19 Zaužil je hrano in vrnile so se mu moči. Nekaj dni je preživel z učenci v Damasku.

20 Takoj je šel v shodnice in oznanjal, da je Jezus Božji Sin.

21 Vsi, ki so ga slišali, so osupnili in govorili: »Ali ni ta človek v Jeruzalemu hotel iztrebiti tiste, ki so klicali to ime? Ali ni prišel semkaj z namenom, da jih vklenjene prižene pred velike duhovnike?«

6. Zaključek

1 Glejte, ta zgodba o Savlu pred Damaskom jasno kaže, da tu ni šlo za samoprevaro, še manj pa za navdušenje nad krščanstvom, ampak za najčistejšo luč iz Mojih nebes, ki je iz učenega smrtonosnega sovražnika krščanstva, naredila junaškega borca za resnico Moje Besede. To je dokazana in zgodovinsko ohranjena resnica, in več vam ni treba, da razlikujete resnico od laži.

2 S tem smo najpomembnejša nasprotovanja učenih kritikov vrnili na njihovo pravo mesto. So le lažne podobe in zameglitve očitno dokazane resnice in nič več.

3 Že v davnih časih človeškega življenja sem Jaz obljubil, da bom poslal Odrešenika v Mesiji, da bi izbrisal izvirni greh prvih staršev in s tem tudi celotnega človeštva, ki izhaja iz duha Adama in Eve. In na križu sem Jaz izvršil veliko dejanje, s katerim se je Oče ponovno pomiril s Svojimi otroki in postal njihov ljubljenec v Odrešeniku Jezusu.

4 To je bilo dejanje največjega ponižanja Boga v človeškem telesu Jezusa. Bilo je nekaj, česar človeški razum nikoli ne bo mogel dojeti, saj je tako veliko in sveto, da presega vse človeške pojme; kajti Bog, katerega veličine, vsemogočnosti, svetosti in vzvišenosti niti najbolj globokoumni seraf ne more v celoti dojeti, je na Golgoti izvršil dejanje, ki se imenuje največje, kar bo kdaj koli lahko dojel človek. Da, na Golgoti je v Jezusovem telesu Božja modrost vodila boj na življenje in smrt, saj je šlo za to, da se ljudi kot Božje otroke očisti od izvirnega greha ali pa se človeštvo uniči, ker ljudje niso postavljeni na svet samo zato, da tam živijo, ampak da postanejo Božji otroci. Vendar jim je bilo to stopnjo nemogoče doseči, ker jim je izvirni greh zaprl pot; bodisi, sem Jaz sam moral odpraviti ta velik greh, bodisi vsak človek zase, in ta naloga bi celotno človeštvo pahnila v obup in izumrtje, da ne bi na svet spravili otrok, ki trpijo.

5 Šele ko razmišljate o tej nalogi, da bi moral vsak človek prehoditi isto pot trpljenja in smrti na križu, da bi zadovoljil Božjo pravičnost, ki sem jo prehodil Jaz, lahko približno razumete veličino križa na Golgoti. Cel svet bi postal dežela mučencev, grozljiva podoba gorja in žalosti, podoba strašnega obupa nad vsem, kar je človeku drago in ljubo.

6 To dejstvo vam razkriva veličino Mojega dejanja na Golgoti, razkriva vam skrivnost

sprave Boga s Svojimi otroki, razkriva vam končno veliko ljubezen, ki Očeta povezuje z otroki. V tej ljubezni sije Božji obraz kot v sijaju sonca, kajti v tej ljubezni se Zemlja združi z nebese in iz otrok naredi dediče večnega Očeta in bogove Božje ljubezni.

7 Veličasten je bil dan Mojega vstajenja, dan zmage nad grehom in smrtjo, dan Božje ljubezni, ki je s tem dejanjem za vedno potrdila Božjo resnico evangelija. To dejanje pa hkrati dokazuje, kako pomembno je imeti pravo Kristusovo vero, živeti in ravnati v skladu z njo, kajti ne morem biti pastir sto različnih nasprotujočih si verskih sekt, ki so jih ljudje izumili in ustanovili, ampak želim, da so vse Moje ovce iste vere in zato poznajo resnico ter se ne razlikujejo na sto načinov v razumevanju večne resnice.

8 Jaz sem umrl za en greh in vstal sem le za to vero, ki sem jo sam poučeval in ustanovil, in ne za vse vrste človeških verskih sistemov, niti za religije, ki odstopajo od Mojega učenja! Zato, Moji dragi otroci, vzemite si k srcu Besede, ki so tu izrečene za vas iz ust večne Resnice, in verjemite Mi ter delajte, kar vam pravim.

9 Zato si prizadevajte, da bo [Moje učenje v čisti obliki](#) postalo v vas živi vir! Naj se v vas povzdigne ljubezen nad vse in se prek ljubezni povežite z Menoj, vašim Očetom, takrat bodo v vaših srcih rasle rože večne ljubezni in vas naredile za njene nosilce. - Amen!

1 Celsus Aulus Cornelius: (2. stoletje), grški filozof, platonistične usmeritve. Njegovo delo, ki je bilo namenjeno polemiki proti krščanstvu (Discourse veritiero), je ovrigel Origen.*

2 Straus David Friedrich 1808-1874, nemški filozof, predstavnik Heglove leve, je Heglovo filozofijo religije pripeljal do skrajnih posledic, saj je vsebino vsakega verskega prepričanja in zlasti evangelijskega pripovedovanja obravnaval kot mit. Temu liku je v knjigi Jakoba Lorberja »Nebeški darovi« posvečeno celo poglavje.*

3 Reimarus Hermann Samuel (1694-1768), nemški filozof in teolog; predstavnik razsvetljenstva, radikalni privrženec deizma. Apologija racionalnih častilcev Boga.*